

PÍSEŇ 0614

Ej nuž lační, žízniví

1541 / 1561

1. Ej nuž lač - ní, žíz - ni - ví, po - kr - mu Pá - ně žá - do - sti - ví,
pojd' - te k sto - lu Krá - le slav - né - ho, Kris - ta, Sy - na Bo - ží - ho,

2. abyste z něho brali a v domě církve požívali tu oběť jeho předústojnou a vní i milost hojnou.
3. Slovem svým vás svolává, jednotou víry vám vstup dává v dům Krále, Pána nejvyššího; zahání pryč jiného.
4. Pojd'te, jezte a pijte vy, kdo v jeho řádu stojíte, v poslušenství víry žijete, v obecenství církve jste.
5. Za vás byl obětován Kristus, Beránek, na smrt vydán, hodujte v němbez kvasu zlosti, v lásce, svaté svornosti.
6. Oběti předústojná, Kriste, za nás obětovaná, na odpuštění našich hříchů, ze svých syť nás užitků.
7. V tom jsi pokrm žádaný, lačné duši velmi vítaný, jímž ty ve své hojné štědrosti krmíš až do sytosti.
8. Tím nemoc uzdravuješ, v mdlobě ku práci posiluješ, abychom s tebou povstávali, tvůj život na se brali.
9. Tebou nám je stvrzena smlouva, jež Otcem uzavřena, nám že chceš milostivým býti, v paměti hřích nemítí.
10. To tvou krví zapsáno, drahou smrtí zapečetěno, což se nemůže proměnit, aniž co jistší býti.
11. V tobě máme smíření s Bohem Otcem i spokojení; vždyť jest za nás z těla vylita, Pane, krev tvá přečistá,
12. které my požíváme, když z kalicha tvého pijeme, věříce odpuštění hříchů podle tvých věrných slibů.
13. Ty nás, Pane, napájíš, svědomí smutná v nás pokojíš, z tebe běreme občerstvení, v duchu obveselení.
14. Tobě, Kriste, děkujem, vděčnost srdečnou obětujem. Ó račiž ji od nás přijmouti, dej s tebou v nebi býti.

Jan Augusta 1541